

Arrest

nr. 178 273 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit de "xiang" Dzogchen, het district Derge (Chin: Dege), de prefectuur Kartse (Chin: Ganzi) in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). In 2012 pakte de Chinese politie u samen met anderen op in het kader van een protestactie tegen het feit dat twee lama's uit Nepal de provinciehoofdstad niet mochten verlaten om naar jullie plaats te komen. De Chinese autoriteiten hielden u en andere betrokken twee maanden vast en onderworpen jullie aan ideologische heropvoeding. Na jullie vrijlating mochten jullie gedurende vijf jaar nergens heen gaan. Zelfs om naar een naburig dorp te gaan moesten jullie toestemming vragen. In 2015 aan het begin van de zomer

bekeek u thuis een video van de dalai lama. Enkele kinderen waren in het huis aanwezig. Iemand verwittigde u dat de autoriteiten op de hoogte waren gekomen van deze video, u vermoedt via deze kinderen. U besloot Tibet te ontvluchten. Bijna vier maanden na het Tibetaanse nieuwjaar (losar) 2015 verliet u Tibet. U reisde via Lhasa in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR) en Dram (TAR) naar Nepal. U stak met een voertuig met een tiental mensen zonder documenten de officiële grens over in Dram. U verbleef een maand en twintig dagen in Nepal in een stupa(chorten) nabij het Pelyul Shirtsin-klooster. Van Nepal reisde u verder naar Thailand en u verbleef ongeveer één maand in Bangkok. Van Thailand reisde u verder naar een u onbekende plaats waar u twee nachten verbleef. Dan vloog u verder naar Dubai in de Verenigde Arabische Emiraten. U verbleef er één nacht. Vervolgens vloog u opnieuw naar een u onbekende plaats waar u ongeveer twee weken verbleef. Dan vloog u naar een plaats die u "Lanaka" (Sri Lanka?) noemt. U verbleef er tien à elf dagen waarna u opnieuw naar een u onbekende plaats vloog waar u twee dagen verbleef. Daarna vloog u nogmaals naar een u onbekende plaats vanwaar u per bus naar België reisde waar u op 7 september 2015 aankwam. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele "hukou" (gezinsregistratie, 2008).

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS merk ik op dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor het statuut van subsidiaire bescherming. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt tot in 2015 in Tibet, VRC, te hebben verbleven.

Ten eerste legt u geen enkel vrij recent identiteitsdocument neer dat uw verblijf tot in die periode in Tibet, VRC kan aantonen. De "hukou" die nu neerlegt dateert van 2008 en kan dan ook uw verblijf tot in 2015 in Tibet, VRC, niet staven.

Bovendien stel ik vast dat **uw familiesamenstelling zoals u die opgeeft helemaal niet overeenstemt met de familiesamenstelling in de "hukou."** Meer nog zelfs uw plaats in de familie stemt er niet mee overeen. Volgens deze "hukou" zou u de vierde dochter zijn van het gezin(sinu) terwijl u verklaarde dat er slechts twee dochters waren in uw gezin. Volgens deze "hukou" hebt u verder vijf broers terwijl u verklaarde dat u vier broers hebt. Dat u een halfbroer hebt, is hiervoor geen verklaring. Immers woont die halfbroer niet bij jullie thuis. Uw ouders zijn immers gescheiden en uw halfbroer woont bij uw vader terwijl de overige kinderen volgens uw verklaringen bij de moeder wonen. Bovendien is deze halfbroer 12 jaar oud terwijl volgens uw hukou de jongste broer in 1987 is geboren. Ook stel ik vast dat de gezinsleden in deze "hukou" zijn opgenomen in volgorde van geboorte en dat u als laatste bent toegevoegd, op een pagina na die van een jongere zus. Met deze zaken geconfronteerd had u helemaal geen uitleg (CGVS1 p. 4, CGVS2 p. 10). Ook is uw naam er in maar gedeeltelijk leesbaar. Ik kan dan ook moeilijk aannemen dat deze "hukou" op u en uw gezin van toepassing is, waardoor u met het enige document dat u neerlegt uw identiteit niet aannemelijk maakt, laat staan dat dit document kan aantonen dat het kan aantonen dat u in 2008 nog in Tibet zou hebben verbleven. Het feit dat u een "hukou" neerlegt die helemaal niet overeenkomt met de door u voorgehouden familiesamenstelling ondermijnt ook de aannemelijkheid van onderstaande verklaringen over het niet kunnen neerleggen van uw overige documenten.

U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ punt 24) dat u **thuis nog over een identiteitskaart en een paspoort beschikte. U legt deze documenten echter niet neer.** Meer nog, voor het CGVS (eerste gehoor p. 3) **ontkende** u dat u bij de DVZ had verklaard thuis over een paspoort te beschikken. Nochtans had u deze zaken duidelijk **in de ik-vorm verklaard bij de DVZ** en u ondertekende de DVZ-verklaring ter goedkeuring nadat het u was voorgelezen in het Tibetaans. Ik kan dan ook redelijkerwijs vermoeden dat u dit paspoort voor de Belgische autoriteiten achterhoudt om het feit dat u met dit paspoort Tibet hebt verlaten op een vroegere datum dan dat u voorhoudt, te verhullen. Deze gerede vermoedens worden versterkt door het feit dat **u ook uw identiteitskaart die tevens thuis was achtergebleven niet neerlegt.** U legt daarover **onsamenhangende verklaringen** af. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 3) verklaarde u dat **ze de identiteitskaart thuis niet meer vonden** wat op zich al een **stereotiepe en ontwijkende verklaring** is, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen over uw paspoort en uw "hukou". Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 9) verklaarde u aanvankelijk dat u uw **identiteitskaart zelf verloor in de nomadegraslanden.** Dit is echter een heel andere verklaring dan diegene die u aflegde tijdens het eerste gehoor voor het CGVS en draagt verder bij aan de onaannemelijkheid ervan. **Daarna gaf u verscheidene verdere onsamenhangende uitleggen door te stellen dat u uw identiteitskaart verloor in de nomadegraslanden en vervolgens dat u ze verloor nadat u vertrok en dan dat ze daar nog was toen u daar was. Daarna, gevraagd wat u bedoelt met nomadegraslanden verklaarde u dat u uw IK verloor en dat als u het zou weten ze kon zoeken, dat jullie zomer- en wintergraslanden hebben. Dit laatste wijst er duidelijk op dat u stelt dat u ze zelf verloor in één van beide graslanden. Echter daarna gevraagd of u ze nu verloor, wijzigde u**

uw verklaringen opnieuw en stelde u dat uw identiteitskaart thuis was toen u vertrok. Het mag duidelijk blijken dat u ook deze identiteitskaart voor de Belgische autoriteiten achterhoudt.

Ten tweede wijst ook het feit dat u **niet kon aangeven wanneer de laatste volkstelling (census) was in uw district en hoe die verliep** (CGVS 1 p. 10, CGVS2 p. 10) er op dat u Tibet, VRC, vroeger hebt verlaten dan dat u aangeeft. Immers verliep die volkstelling, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, op zo'n manier dat ik redelijkerwijs van u kan verwachten dat u daarvan op de hoogte bent. Dit wijst er op dat u voor deze volkstelling Tibet, VRC, al had verlaten.

Ten derde wijs ik er op dat u, **als nomade, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wanneer de nomaden in uw regio verplicht werden hun huizen te renoveren, nieuwe te bouwen en zich te settelen tegen een beloofde vergoeding die echter niet volledig werd betaald.** Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 8) verklaarde u aanvankelijk dat dit **in de periode 2009-2010** was. U verklaarde toen expliciet dat u **niet op de hoogte was van verdere dergelijke maatregelen ten opzichte van de nomaden in uw regio.** Later verklaarde u tijdens dit gehoor (p. 10) dat het **in de periode 2012-2015** was dat deze maatregelen plaats vonden. U verwees nochtans duidelijk naar dezelfde zaken door twee maal te verwijzen naar de er aan verbonden beloofde maar niet volledig uitbetaalde vergoeding. Ik herhaal dat u na uw eerste verklaring expliciet er aan had toegevoegd dat u niet op de hoogte was van verdere dergelijke maatregelen. Dat u over dergelijke voor de nomadische gemeenschap in uw regio verregaande en ingrijpende maatregelen geen eensluidende verklaringen aflegt over wanneer die plaatsvonden, **wijst er verder op dat u in die periode al niet meer in Tibet, VRC, aanwezig was.** Dit is des te meer zo gezien u in verband met deze maatregelen expliciet verwees naar **enkele van uw broers die de nomadische levensstijl zo hadden opgegeven** (CGVS1 p. 10). U hebt deze maatregelen zodoende van nabij in uw eigen gezin meegemaakt.

Ten vierde gevraagd naar **belangrijke veranderingen de laatste jaren in uw dorp, "xiang" (gemeente) of district** beperkte uw antwoord zich tot **de veranderingen in het nomadeleven die u boven hebt opgegeven en tot een verwijzing naar het afspannen van de graslanden** die mede aanleiding zou hebben gegeven tot het settelen van nomaden. Ten eerste merk ik hierover op dat **uw verklaringen over het settelen van nomaden, zoals boven aangetoond, niet eensluidend waren.** Ten tweede merk ik op dat het **afspannen van de graslanden van nomaden en het verplicht settelen ervan, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, al heel lange tijd gaande is, wat u bevestigde door te stellen dat dit afspannen al bezig is sinds u tien à twaalf jaar oud was.** Andere veranderingen de laatste jaren in uw dorp, "xiang" of district kon u niet opgeven. Uw antwoord beperkte zich tot dat er **iedere dag veel zaken gebeuren** maar verder specificeren deed u deze niet. U verwees wel naar de bouw van twee tempels nabij jullie klooster maar dit is informatie die u ook op een andere manier kan verwerven dan door een verblijf in Tibet tot in 2015 (CGVS 1 pp. 7-8, 10).

Ten vijfde stemt ook **uw beschrijving van de oogst van "yartsa gonbu" ("caterpillar fungus")** niet overeen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. U verklaarde dat jullie daar **geen vergunning** voor nodig hebben. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier hebben **de meeste districten in Tibet een systeem van vergunningen daarvoor ingevoerd zowel voor lokale bewoners als voor buitenstaanders.** Gevraagd of het anders was in andere plaatsen waar jullie gingen oogsten dan de jullie toegewezen plaats waren **uw antwoorden niet eensluidend.** Enerzijds verklaarde u dat jullie daarvoor **toestemming moesten vragen aan de autoriteiten** en anderzijds verklaarde u dat als jullie gingen oogsten op een andere plaats dat deden **als een dief, in het geheim** (CGVS1 pp. 8-9). Dat deze informatie verwijst naar het feit dat sommige plaatsen buitenstaanders helemaal worden geweerd, verandert niets aan mijn vaststellingen hierover. Immers, stel dat dit in uw ruime omgeving zo zou zijn, dan nog zou u op de hoogte moeten zijn van het voorafgaande systeem. Dat u daarvan niet op de hoogte bent is onaanvaardbaar omdat de **prijzen voor de vergunningen volgens deze informatie al in de jaren voor 2008 drastisch waren gestegen en het inkomen uit de oogst van "yartsa gunbu" volgens deze informatie een enorme impact heeft zowel op het inkomen van de lokale bevolking als op de lokale economie en kapitaalsaccumulatie.**

Ik kan uit uw antwoorden op de vraagstellingen naar het lokale leven in uw dorp, "xiang" of district dan enkel op een gereede wijze besluiten dat u ook op dit vlak uw verblijf in Tibet, VRC, tot in 2015 niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten zesde schiet ook uw kennis over verscheidene gebeurtenissen in het Dzogchen-klooster in uw "xiang" sterk tekort. Zo zijn uw verklaringen over de **protesten en arrestatie van twee monniken van het Dzogchenklooster niet eensluidend.** Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u dat in de **periode 2009 of 2010** twee monniken van dat klooster protesteerden, daarbij werden gearresteerd en dat de mensen van Dzogchen voor hun vrijlating demonstreerden. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat dit in **het jaar 2012** was. Hiermee geconfronteerd kon u enkel een tussenoplossing zoeken door te stellen dat u zei **tussen 2011 en 2012.** Ook over het tijdstip op het jaar van dit protest waren uw verklaringen vaag en onsamenhangend. **Enerzijds verklaarde u dat dit**

protest plaatsvond in de derde maand van de zomer of de herfst wat op zich al een groot verschil is. Anderzijds verklaarde u met enige zekerheid dat het in de herfst was, dat de lente was gedaan en de zomer over was. (CGVS1 p. 11, CGVS2 p. 2).

Bovendien zijn uw verklaringen hierover op nog ander vlak intern onsamenhangend. Over de redenen van de arrestatie van deze twee monniken waren uw verklaringen niet eenduidig. Eerst en vooral was het duidelijk dat u de reden niet echt wist. Ten tweede verklaarde tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 11) dat ze misschien protesteerden voor onafhankelijkheid of tegen de strikte controle van de kloosters en dat de mensen van Dzogchen daarop protesteerden voor hun vrijlating. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 2-3) verklaarde u dat het misschien was omwille van incidenten in het Sertar-instituut, een gebrek aan vrijheid en de strikte controle van het klooster. U praatte helemaal niet meer over het protest van deze twee monniken. Toen het CGVS u ermee confronteerde dat u in beide verklaringen gedeeltelijk andere redenen voor hun arrestatie opgaf, kon u enkel stellen dat het de eerste keer misschien verkeerd werd vertaald of verkeerd werd opgeschreven. Dit is een stereotiepe en ontwijkende verklaring. Pas toen het CGVS u ermee confronteerde dat u de eerste keer had verklaard dat de autoriteiten de twee monniken arresteerden omwille van hun protest, bevestigde u dat dit zo was. Bovendien kon u de namen van deze twee monniken niet aangeven.

Verder, gevraagd naar andere protesten in het jaar 2012 in Dzogchen kon u geen andere opgegeven dan bovenstaande en dan het protest tegen het feit dat twee Nepalese lama's niet naar jullie plaats mochten komen (vragenlijst punt 1, CGVS1 p. 9, CGVS2 p. 2, 11). Nochtans is er, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier in 2012 nog een ander specifiek grootschalig protest geweest in Dzogchen en in verband met het Dzogchen-klooster en in verband met de strikte controle van het klooster door de autoriteiten waar u al enkele keren naar verwees.

In verband met het Dzogchen-klooster verwees u ook naar een zelfverbranding drie à vier jaar geleden van een monnik van dat klooster in het Sertar-instituut waar hij zou hebben verbleven wat mede aanleiding zou hebben gegeven tot strikte controle van het Dzogchen-klooster. Eerst en vooral wens ik daarover op te merken dat u de naam van deze monnik evenmin kent. Verder, verklaarde u volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk dat hij zich in het Sertar-instituut in brand stak. Tevens wens ik er aan toe te voegen dat hij deze daad niet alleen stelde maar samen met zijn nicht, wat u niet aangaf. Ik stel hierover verder nog vast dat u geen weet heeft van andere zelfverbrandingen in uw district Dege (CGVS1 pp. 9, 11). Hieruit kan ik redelijkerwijs aannemen dat we het over dezelfde zelfverbranding. Indien dit niet het geval zou zijn, blijft hoe dan ook nog de vaststelling bestaan dat u van de zelfverbranding waar ik naar verwijst niet op de hoogte bent. Blijkbaar bent u ook van deze feiten in verband met dit klooster maar vaag op de hoogte.

Gezien het feit dat u omwille van één van deze protesten in verband met het Dzogchen klooster in 2012 een tweetal maanden bent gearresteerd samen met anderen, dat jullie aan heropvoedingssessies werden onderworpen en een verbod kregen opgelegd om gedurende vijf jaar jullie dorp te verlaten zonder toestemming (vragenlijst punt 1, CGVS1 p. 9) is het niet aannemelijk dat u van bovenstaande zaken over dit klooster niet beter op de hoogte bent. Gezien uw voorgeschiedenis met dit klooster kan ik redelijkerwijs van u verwachten dat u van andere dorpelingen, mede-arrestanten of monniken van dit klooster juistere en gedetailleerdere informatie verwierf over deze gebeurtenissen. Dit wijst er opnieuw op dat het niet aannemelijk is dat u Tibet pas in 2015 zou hebben verlaten.

Ten zevende bleek u amper op de hoogte over de sterk toegenomen controle- en veiligheidsmaatregelen die de Chinese autoriteiten hebben genomen sinds de protesten van 2008. Behalve de verhoogde controle van het Dzogchen-klooster waar u al enkele keren naar verwees en het feit dat jullie sinds 2008 de autoriteiten moeten informeren over het Dunchok-festival kon u geen andere voorbeelden geven (CGVS1 p. 11). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn de controle- en veiligheidsmaatregelen sinds de protesten van 2008 sterk toegenomen en verscherpt en zijn ze de laatste jaren nog strikter geworden. Ook dit wijst er mede op dat het niet aannemelijks is dat u Tibet, VRC, pas in 2015 zou hebben verlaten.

Ten achtste wijst ook uw beschrijving van uw reis van Tibet naar Nepal op de onaannemelijkheid van uw vertrek in 2015. U verklaarde in de zomer van 2015 van uw district Dege naar Nepal te zijn gereisd. Eerst reisde u per auto via het district Sershul (Tib: Shiqu) naar de hoofdstad van de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Lhasa. In Lhasa verbleef u achttien à twintig dagen en vervolgens reisde u per auto of vrachtwagen door naar de grensstad Dram. Daar stak u via de officiële grensovergang in een motorvoertuig met een tiental mensen de grens over. U maakte de reis van Tibet naar Nepal helemaal zonder documenten (CGVS1 p. 12). Gezien de boven vermelde strikt toegenomen en verscherpte controle- en veiligheidsmaatregelen is het niet aannemelijk dat u het risico nam dit stuk van de reis helemaal zonder documenten te maken. Evenmin is het aannemelijk dat u het risico nam om via de officiële grensovergang tussen Tibet en Nepal de grens over te steken zonder documenten. Ik wijs er in verband hiermee nog op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier,

sinds de protesten van maart 2008 het grensgebied en de weg erheen veel sterker wordt gecontroleerd dan voorheen wat trouwens één van de oorzaken is van het sterk gedaald aantal Tibetanen die er sinds de onderdrukking van de protesten van 2008 er in slagen India te bereiken. Dat u onder deze omstandigheden na een arrestatie en opsluiting van twee maanden, een vijfjarig reisverbod, ook lokaal, en op de vlucht voor de Chinese autoriteiten omwille van een nieuwe pro-Tibetaanse actie het risico nam om zonder documenten deze reisroute af te leggen, laat me redelijkerwijs toe te vermoeden dat u Tibet hebt verlaten op illegale wijze en/of voor de toegenomen en verscherpte controle- en veiligheidsmaatregelen sinds de protesten van maart 2008. Immers, van een persoon die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging of schending van zijn fysieke integriteit kan ik redelijkerwijs aannemen dat hij tijdens zijn vlucht er alles aan doet om de kans op zijn ontdekking tot het uiterste minimum te beperken. **Ten negende** wijzen ook verscheidene zaken over uw verblijf in Nepal er op dat u zaken voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen. Ten eerste wijs ik er op dat u **de “Nelen Khang” (“Reception Centre”) in Nepal niet kent noch weet wat deze organisatie doet. Evenmin weet u waar deze voor de Tibetaanse ballingen uitermate belangrijke organisatie is gelegen. U zou er dan ook niet heen geweest zijn** (CGVS2 p. 4). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn **alle Tibetanen die Tibet ontvluchten via Nepal op de hoogte van het bestaan van de “Nelen Khang” en is het overgrote deel er geregistreerd.**

Ik kan dan ook niet aannemen dat u helemaal niet op de hoogte bent van het bestaan van deze organisatie en moet dan ook besluiten dat u op deze manier probeert te verhullen dat u vroeger dan 2015 bij de “Nelen Khang” bent geregistreerd.

Verder wijs ik er op dat deze organisatie volgens deze informatie onder andere instaat voor het regelen van de doorreis naar India van Tibetanen die Tibet via Nepal ontvluchten. In India is immers een heel grote en goed omkaderde Tibetaanse ballingengemeenschap aanwezig. **Ik kan dan ook niet uitsluiten dat u via een geveinsde onwetendheid over het bestaan van de “Nelen Khang” een doorreis naar en verblijf in India voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen.**

Ook uw verklaring over waarom u niet naar India bent doorgereisd wijst hierop. Uw antwoord op deze vraag beperkte zich aanvankelijk tot het feit dat uw broer iemand in Nepal had gevraagd u naar een land te sturen waar ze goede politieke rechten hebben. Er op gewezen dat er in India, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, een heel grote Tibetaanse gemeenschap is en de Tibetaanse overheid in ballingschap tal van voorzieningen treft om de ballingen op te vangen en de Tibetanen er tal van rechten hebben, **deed u het voorkomen dat u enkel wist dat de dalai lama daar was en dat u van de rest niets wist** (CGVS2 pp. 3-5).

Daarop gevraagd **waarom u niet op audiëntie bent geweest bij de dalai lama** antwoordde u stereotiep en ontwijkend dat waar u wou gaan afhankelijk was van de monnik Jamyang van het klooster waar u in Nepal zou hebben verbleven (CGVS2 p. 5).

Ik acht het gezien de omvang van de Tibetaanse ballingengemeenschap in India, de aanwezigheid daar van de Tibetaanse overheid in ballingschap en het grote belang dat Tibetanen hechten aan een audiëntie met de dalai lama helemaal niet aannemelijk dat u enkel wist dat de dalai lama in India was of dat u dit niet van uw broer in Lhasa die uw reis regelde of tijdens uw verblijf in een klooster in Nepal hebt vernomen, bijvoorbeeld van de monnik Jamyang die uw reis mede zou hebben geregeld (CGVS2 p. 4-5). Ook dit wijst er op dat u een bepaalde kennis die u bezit hierover voor de Belgische asielinstanties tracht achter te houden om een mogelijks vroegere vertrekdatum uit Tibet, VRC en een verblijf in één of meerdere derde landen te verhullen.

Bovendien legde u ook **vage en onsamenhangende verklaringen af over uw verblijfplaats in Nepal.** U zou er een maand en twintig dagen hebben verbleven. Aanvankelijk verklaarde u dat u in **de “chorten” (stupa) van het Shirtsin-klooster hebt verbleven** (CGVS2 p. 3-4). Later gevraagd of u in dat klooster zelf verbleef, wijzigde uw verklaringen en stelde u **bij Dawatsang, een vriend van de monnik Jamyang, verbleef omdat vrouwen niet in het klooster mochten verblijven** (CGVS 2 p. 5). U kon ook **niet situeren waar die “chorten” in Nepal was gelegen, u kende de naam van het dorp of de stad niet.** Meer nog u kon **niet eens aangeven of het een dorp of stad was en hield het uiteindelijk bij een dorp.** Dan gevraagd of het platteland was, antwoordde u ontkennend. **Ermee geconfronteerd dat het vrij onduidelijk is dat u niet weet of het een stad was, dacht dat u het een dorp was maar dat het geen platteland was. U antwoordde opnieuw stereotiep en ontwijkend door te stellen dat u nooit in een plaats hebt gewoond waar ze een stad en dorp hebben** (CGVS2 p. 3-4). Ik wijs er in dit opzicht op dat er in Tibet overal dorpen en steden zijn, ook in (semi)-nomadische gebieden. Bovendien bent u zelf afkomstig uit de zevende unit (oude communistische benaming voor dorp) van de “xiang” (gemeente, verzameling dorpen) Dzogchen in het district Derge. **Uw district heeft net als alle andere districten een administratief-economisch belangrijke districtsstad, Derge Gongchen. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier neemt de bevolking van deze districtsstad tijdens de zomer aanzienlijk toe omwille van een lokaal festival.** Verder merk ik er over op dat u in uw “xiang” Dzogchen twee maanden werd vastgehouden en u stelde

dat u een reisverbod kreeg waarbij u zelfs om naar een **naburig dorp** te gaan toestemming moest vragen. Tevens verbleef u tijdens uw vlucht achttien à negentien dagen in de Tibetaanse stad Lhasa, hoofdstad van de Tibetaanse Autonome Regio (TAR) waar uw broer woont (CGVS1 p. 12, CGVS2 p. 4). Door bovenstaande kan ik dan ook niet aannemen dat u niet op de hoogte bent van de geografisch-administratieve indelingen in Tibet, VRC, en het verschil tussen een dorp en een stad niet zou kennen. Hieruit blijkt opnieuw dat u onwetendheid veinsde om zaken in verband met uw vertrekperiode uit Tibet en uw verblijf in één of meerdere derde landen voor de Belgische asielautoriteiten te verhullen.

U hebt uw verblijf in Nepal dan ook niet aannemelijk gemaakt. Ik wijs er in deze context ook op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de “Nelen Khang” in Nepal Tibetaanse ballingen onderdak, voeding en verzorging biedt en ze helpt met hun doorreis naar India. Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen over uw verblijf in Nepal **acht ik het dan ook meer dan waarschijnlijk dat u in Nepal de “Nelen Khang” in Nepal hebt verbleven.**

Ten tiende merk ik op dat u ook uw reisweg naar Europa niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo kon u van uw reis van Nepal naar Europa enkel drie plaatsen aangeven -Thailand, Dubai en “Lanaka”- terwijl u zeven plaatsen en luchthavens aandeed waar u tussen de twee dagen en een maand hebt verbleven (DVZ verklaring punt 31, CGVS2 pp. 5-8).

Voor uw vlucht van Nepal naar Thailand zou u een **Nepalees document** hebben gebruikt. U kon echter niet aangeven of het een paspoort was of niet, wist niet welke naam er in stond en welke geboorteplaats en –datum er in stonden vermeld (CGVS1 pp. 12-13). U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u effectief met dit document bent gereisd.

Over uw verblijf in Thailand merk ik op dat u in de twintig dagen à een maand in **Bangkok** zou hebben verbleven maar **niet wist of dit een stad** was. U verklaarde dat het **een groot dorp** was terwijl Bangkok volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier een megastad is van 1.568.7 vierkante kilometer wiens bevolking over de acht miljoen bedraagt en in de omliggende metropolitane Bangkokregio wonen er nog eens meer dan 14 miljoen mensen. Evenmin kon u aangeven of u er **in een hotel, kamer of huis** verbleef. Ondanks dat bijna een maand in Bangkok verbleef kon u ook niet aangeven wat de naam was van de **Thaise munteenheid of wat de wisselkoers was tussen de Chinese yuan en de Thaise munteenheid**. Gevraagd wat u in die periode in Thailand hebt gedaan, beperkte uw antwoord zich tot het stereotiepe en ontwijkende dat jullie **werden binnengehouden** en jullie jullie rode gezichten met een crème witter moesten maken. **Meer kon u over uw verblijf in Thailand niet aangeven** (DVZ verklaring punt 31, CGVS2 pp. 5-6.). Zelfs indien het zo was dat jullie heel die periode in Bangkok binnen moesten blijven, zou u toch meer moeten kunnen aangeven over wat u er hebt gedaan behalve dagelijks een crème op uw gezicht aanbrengen. U hebt uw verblijf in Bangkok dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook over uw verblijf in van één nacht Dubai bent u helemaal niet duidelijk of u er effectief op het grondgebied hebt verbleven of dat u dat verblijf op de luchthaven doorbracht. Enerzijds verklaarde u dat u in de luchthaven verbleef en niet buiten ging. Anderzijds verklaarde u op de vraag of u de paspoortcontrole passeerde of in de transitzone verbleef dat u uw Taiwanees reisdocument moest tonen en bij het inchecken voor de volgende vlucht de volgende dag opnieuw dat Taiwanees reisdocument moest tonen (CGVS2 p. 7). Dit laatste wijst er op dat u effectief de luchthaven zou hebben verlaten en op het grondgebied van Dubai zou hebben verbleven. Dit is duidelijk niet eensluidend met uw aanvankelijke verklaring.

Na Dubai zou u naar één van onbekende bestemmingen zijn gevlogen waar u twee weken hebt verbleven. **Naast het feit dat u opnieuw de naam van deze bestemming niet kende wist u bovendien niet of het een land, een stad of een dorp was.** Meer dan dat het een grote plaats was kon u niet aangeven U verbleef er in twee hotels gedurende elk zeven dagen maar de namen van de hotels kon u niet aangeven. Over uw verblijf daar vertelde u alweer enkel dat u er niet buiten kwam (CGVS2 p. 7).

Daarna vloog u naar een plaats die u “Lanaka” noemt waar u tien à elf dagen verbleef om vervolgens opnieuw naar een u onbekende bestemming te vliegen en vandaar verder naar nog een onbekende bestemming. Dat is de plaats waar u de Schengenzone zou zijn binnengekomen. Daar nam u dan de bus naar België (CGVS pp. 7-8). Dat u de naam van de plaats waar u de Schengenzone binnen reisde is onaannemelijk want daar loopt u immers het grootste risico persoonlijk grondig te worden gecontroleerd en bevraagd.

Over het **Taiwanees document** waarmee u sinds Thailand hebt gereisd kon u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 13) enkel vertellen dat de geboorteplaats er in vermeld Taichung was. **Welke visa er in stonden wist u niet.** Over dat laatste merk ik op dat u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p.8) plots verklaarde dat er een visum in stond en dat jullie er over moesten verklaren dat jullie als toeristen reisden en een maand geleden naar Maleisië waren geweest. Dit wijst er op dat u dit antwoord tussen beide gehoren hebt verzonnen. Verder tijdens het tweede gehoor gevraagd wat de naam was in

het Taiwanese reisdocument moest u het antwoord schuldig blijven. De geboortedatum in dat document wist u evenmin, u zou het zijn vergeten.

U kunt uw reis ook op geen enkele manier aantonen (CGVS pp. 8-9).

Uit bovenstaande kan ik besluiten dat u uw werkelijke reisweg naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen en deze documenten voor de Belgische asielinstanties achterhoudt. Gezien de reële persoonlijke controle tijdens de reis en bij de binnenkomst van de Schengenzone kan ik immers niet aannemen dat een smokkelaar het risico zou nemen u van al deze zaken over uw reisweg en -documenten niet grondiger op de hoogte te brengen. Het risico voor ontdekking en arrestatie van zowel u als de smokkelaar wordt op deze manier immers heel groot. Bovendien vormt een geslaagde bereiking van de eindbestemming de corebusiness van de smokkelaar en zijn eventueel netwerk en de ermee verbonden inkomsten. Gezien het aantal landen dat u hebt aangedaan en de ermee gepaard gaande grenscontroles op de luchthavens van die landen is het nog meer onaannemelijk dat de smokkelaar u van deze gegevens niet op de hoogte heeft gebracht.

Ik mag dan ook besluiten dat u met andere, persoonlijke en legale documenten bent gereisd en dat u deze voor de Belgische instanties achterhoudt om uw werkelijke reisweg en verblijf in één of meerdere derde landen probeert te verhullen.

Met het geheel van bovenstaande onwetendheden, foute antwoorden, stereotiepe en ontwijkende antwoorden, het gebruik van documenten die niet overeenstemmen met uw verklaringen en het achterhouden van essentiële informatie en documenten maakt u niet aannemelijk dat u Tibet, VRC, pas in 2015 hebt verlaten en geruime tijd in één of meerdere derde landen hebt verbleven. Meer nog, uit een aantal van uw antwoorden en onwetendheden kan ik redelijkerwijs vermoeden dat u effectief al vele jaren geleden bent vertrokken, op zijn minst voor of net na de protesten van 2008.

Ik wijs er hier opnieuw op dat in India een grote en goed omkaderde Tibetaanse ballingengemeenschap aanwezig is. Zowel de Indische autoriteiten als de Tibetaanse overheid in ballingschap voorziet deze ballingen van tal van documenten waaronder een Indische verblijfsvergunning (RC) en een Indisch internationaal reisdocument (IC).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan ik niet uitsluiten dat u, nadat u Tibet, VRC, hebt verlaten jarenlang in India hebt verbleven en er bovenstaande documenten het verworven. En er mee naar Europa bent gereisd en dat u dit verblijf voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen teneinde de toepassing van het juridische concept “India, eerste land van asiel” voor Tibetanen te verhinderen.

Het CGVS heeft u meerdere malen op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen gewezen en op de kans dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen u hiermee een status kan weigerejn. U kreeg telkens de kans alsnog de waarheid te vertellen. U bleef echter volharden in uw niet aannemelijke verklaringen (CGVS2 pp. 4-5, 10-11).

Uit bovenstaande mag duidelijk blijken dat u in gebreke blijft op het vlak van de medewerkingsplicht die op de schouders van iedere asielzoeker rust. De Belgische autoriteiten mogen immers van u verwachten dat u van bij de aanvang van uw asielprocedure een duidelijk zicht geeft op uw asielmotieven, identiteitsdocumenten en reisweg en -documenten en dat u deze documenten waar mogelijk neerlegt. U geeft zodoende geen zicht op wanneer u Tibet, VRC, hebt verlaten, waar en in welke omstandigheden u sindsdien hebt verbleven en onder welk statuut u daar hebt verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China.”

2. 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 juli 2016 in een eerste middel een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, omdat de commissaris-generaal geen rekening hield “met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen”, omdat haar aanvraag “duidelijk niet terdege onderzocht” werd en de commissaris-generaal “niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen” is.

Verzoekster meent “dat het CGVS zich enkel vastpint op bepaalde beweerde foute antwoorden, inconsistenties, stereotiepe en ontwijkende antwoorden, het beweerdelijk achterhouden van essentiële informatie en documenten”.

Wat haar identiteitsdocumenten betreft, stelt zij dat zij “echter niet meer (kan) doen dat de documenten voorleggen waarover zij thans beschikt en verklaren waarom zij haar oude niet meer kan voorleggen”.

Zij legt uit dat haar tijdens het eerste verhoor gevraagd werd “waar” zij haar identiteitskaart verloor, waarop zij “thuis” antwoordde, en dat haar tijdens het tweede verhoor gevraagd werd “hoe” zij die verloor waarop zij dan “in de nomadengraslanden” antwoordde. Volgens haar betreft dit dan ook geen tegenstrijdigheid gezien “het enkel het gevolg is van de wijze van vraagstelling”.

Zij klaagt aan dat de bestreden beslissing zich enkel focust “op bepaalde onwetendheden omtrent details aangaande bepaalde gebeurtenissen in de streek waar verzoekster verbleef”, met name “details zoals exacte jaartallen, zelfs het exacte seizoen binnen een jaartal e.d.”. Zij stelt dat de weerhouden tegenstrijdigheden “enerzijds opnieuw voortvloeien uit de wijze van vraagstelling en anderzijds details zijn die niet raken aan de essentie van het vluchtverhaal”. Zij wijst erop “dat verzoekster ongeschoold is, geen ruime algemene kennis en goed geheugen heeft” en dat zij “opgesloten is geweest en zelfs na haar vrijlating gedurende vijf jaar nergens mocht heen gaan”. Haar verklaringen over of het protest plaatsvond in de derde maand van de zomer of de herfst is, volgens verzoekster, geenszins een groot verschil. Ook het feit of al dan niet een vergunning nodig was om te oogsten hangt, aldus verzoekster, “af van streek tot streek. In sommige plaatsen was dit inderdaad het geval, doch niet in de streek waar verzoekster op een bepaald moment heeft verbleven.”.

Aangaande haar reisweg klaagt verzoekster aan dat het als verdacht wordt beschouwd dat zij haar reisweg heeft kunnen afleggen zonder documenten gelet op de controle- en veiligheidsmaatregelen. Volgens haar wordt “ten onrechte zomaar uitgegaan van de feilloosheid van deze maatregelen, alsook wordt er geen rekening gehouden met het feit dat bepaalde controles zijn kunnen omzeild worden doordat verzoekster was vergezeld door een zakenman die connecties had met de politie...”. Dat verzoekster niet naar de dalai lama ging en geen details weet over de munteenheid en wisselkoersen van de Thaise munteenheid heeft volgens verzoekster “enkel te maken met de essentie van haar asielverhaal o.a. het feit dat zij opgesloten leefde en haar alle vrijheid was ontnomen”.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, omwille van dezelfde inhoudelijke argumenten als aangehaald bij het eerste middel.

2.3. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 57/6 *in fine* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), op basis van dezelfde inhoudelijke argumenten als aangehaald bij het de eerste twee middelen.

2.4. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van “de artikelen 1, 3, 6, 8 e.a.” van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), omdat “verzoekster terugsturen naar haar thuisland zou onmiskenbaar impliceren dat zij wordt blootgesteld aan deze mensenrechtenschendingen”.

2.5. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.6. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.7. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Sichuan, Volksrepubliek China, uit vrees voor de autoriteiten. Verzoekster maakt haar recent verblijf in Sichuan, China, echter niet aannemelijk.

2.8. Vooreerst stelt de Raad vast dat Sichuan niet in de TAR (Tibetan Autonomous Region) ligt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier stuk 11). Verzoekster legt evenmin recente identiteitsdocumenten neer die haar verblijf in Sichuan tot 2015, wanneer zij de regio verliet, kunnen staven. De door haar voorgelegde hukou dateert van 2008, bevat een geheel andere familiesamenstelling dan degene die zij zelf opgaf (gehoor 4 april 2016, p. 4; gehoor 20 april 2015, p. 10) en vermeldt de gezinsleden in volgorde van geboorte, met verzoekster als laatste toegevoegd op een pagina na die van een jongere zus, waarbij haar naam slechts gedeeltelijk leesbaar is. Een identiteitskaart of een paspoort, dat zij gehad zou hebben, legt zij niet voor. Over haar identiteitskaart gaf zij verschillende incoherente verklaringen, waardoor het vermoeden versterkt wordt dat zij dit document (en de inhoud ervan) achterhoudt en niet van plan is voor te leggen. De uitleg in het verzoekschrift dat haar tijdens het eerste verhoor gevraagd werd “waar” zij haar identiteitskaart verloor, waarop zij “thuis” antwoordde, en dat haar tijdens het tweede verhoor gevraagd werd “hoe” zij die verloor waarop zij dan “in de nomadengraslanden” antwoordde, waardoor het geen tegenstrijdigheid betreft gezien “het enkel het gevolg is van de wijze van vraagstelling”, strookt niet met het administratief dossier. Zo verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, punt 24) dat zij thuis nog over een identiteitskaart en een paspoort beschikte, maar beweerde zij op het Commissariaat-generaal dat zij niet over een paspoort beschikte en verder enerzijds dat ze de identiteitskaart thuis niet meer vonden (“Had ik voordien, die is verloren ik vroeg het te zenden met dit de hukou samen maar ze konden het andere niet vinden.”; gehoor 4 april 2016, p. 3) en anderzijds dat zij haar identiteitskaart verloor in de nomadengraslanden (“Ik verloor het ik zei het al. (...) Nomadengraslanden. (...) Nadat ik vertrok verloor ik het, het was daar toen ik daar was. Ik verloor het als ik het zou weten kon ik het zoeken, we hebben zomer- en wintergraslanden.”; gehoor 20 april 2016, p. 9). Dit zijn aldus versies die geenszins verzoend, laat staan verklaard, kunnen worden door “de wijze van vraagstelling”. Bovendien is verzoeksters antwoord dat ze haar identiteitsdocument “in de nomadengraslanden” verloor onaannemelijk vaag voor iemand die beweert deze ‘graslanden’ te kennen.

2.9. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen recente originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde verblijfplaatsen en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de haar beweerde herkomst en (recente) verblijfplaatsen.

2.10. *In casu* blijkt verzoeksters kennis over haar beweerde regio van herkomst, de “xiang” Dzogchen, het district Derge, de prefectuur Kartse, in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China, ontoereikend. Zo kon zij niet aangeven wanneer de laatste volkstelling (census) was in haar district en hoe die verliep

(gehoor 4 april 2016, p. 10; gehoor 20 april 2016, p. 10), legde zij tegenstrijdige verklaringen af over wanneer de nomaden in haar regio verplicht werden hun huizen te renoveren, nieuwe te bouwen en zich te settelen tegen een beloofde vergoeding die echter niet volledig werd betaald (gehoor 4 april 2016, p. 8, 10) en kon zij geen correcte informatie geven over de oogst van “*yartsa gonbu*” (“*caterpillar fungus*”) (gehoor 4 april 2016, p. 8-9).

In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat er enkel gefocust wordt op “*details zoals exacte jaartallen, zelfs het exacte seizoen binnen een jaartal e.d.*”. Verzoekster meent dat de weerhouden tegenstrijdigheden “*enerzijds opnieuw voortvloeien uit de wijze van vraagstelling en anderzijds details zijn die niet raken aan de essentie van het vluchtverhaal*”. De Raad antwoordt dat er niet wordt verwacht dat verzoekster over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over alle maatschappelijke aspecten van haar “*xiang*”, maar wel dat haar kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met haar profiel. Aldus dient verzoekster het dorp waar zij vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek (gehoor 4 april 2016, p. 3), toen zij 30 jaar was, heeft gewoond grondig te kunnen toelichten. De Raad stelt dienaangaande echter vast dat voornoemde flagrante onwetendheden en fouten haar herkomst uit deze regio volledig loochenen.

2.11. Ook over de gebeurtenissen in het Dzogchen-klooster in haar “*xiang*” bleek zij slechts beperkte en deels foutieve kennis te hebben. Zij legde incoherente en onjuiste verklaringen af over de protesten en arrestatie van twee monniken van het Dzogchenklooster (gehoor 4 april 2016, p. 11, gehoor 20 april 2016, p. 2), alsook over de redenen van de arrestatie van deze twee monniken (gehoor 4 april 2016, p. 11; gehoor 20 april 2016, p. 2-3), over andere protesten in het jaar 2012 in Dzogchen (vragenlijst DVZ punt 1; gehoor 4 april 2016, p. 9; gehoor 20 april 2016, p. 2, 11), over de zelfverbranding drie à vier jaar geleden van een monnik van dat klooster en over andere zelfverbrandingen (gehoor 4 april 2016, p. 9, 11). Verzoekster bleek evenmin op de hoogte van de sterk toegenomen controle- en veiligheidsmaatregelen die de Chinese autoriteiten namen na de protesten van 2008 (gehoor 4 april 2016, p. 11). De argumenten in het verzoekschrift - dat het geenszins een groot verschil is of het protest plaatsvond in de derde maand van de zomer of de herfst is en dat het nodig hebben van een vergunning om oogsten afhangt “*van streek tot streek*” - kan haar incoherente en foutieve verklaringen niet verschonen en kan evenmin voornoemde onwetendheden verklaren.

2.12. Het is niet ernstig dat verzoekster nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele en visuele leefwereld, zoals de veranderingen voor de nomaden in haar regio, waartoe zij zelf behoorde, en de gebeurtenissen in het Dzogchen-klooster. Dat zij na haar beweerde arrestatie “*gedurende vijf jaar nergens mocht heen gaan*”, zoals gesteld wordt in het verzoekschrift, maakt het des te frappanter dat zij dermate weinig bekend is met de gebeurtenissen in haar eigen dorp, dat zij volgens haar verklaringen aldus gedurende 5 jaar niet verlaten zou hebben. Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt “*dat verzoekster ongeschoold is, geen ruime algemene kennis en goed geheugen heeft*”, wijst de Raad erop dat ook van een beweerdelijk “ongeschoolde” 30-jarige vrouw redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven. Een gebrek aan scholing houdt niet in dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

2.13. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Aldus kan uit het geheel van verzoeksters verklaringen niet blijken dat verzoekster enigszins politiek of religieus geïnteresseerd was of een bijzondere kennis had opgedaan of politiek actief was, en aldus evenmin dat ze naar aanleiding hiervan zou vervolgd geweest zijn.

2.14. Ten slotte maakt verzoekster haar reisweg en vluchtroute niet aannemelijk. Zo verklaarde zij dat zij de reis van Tibet naar Nepal zonder documenten ondernam (gehoor 4 april 2016, p. 12), terwijl uit de informatie in het administratief dossier toegenomen strikte en verscherpte controle- en veiligheidsmaatregelen blijken. Verder beweerde verzoekster de “*Nelen Khang*” (“*Reception Centre*”) in

Nepal niet te kennen, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat alle Tibetanen die Tibet ontvluchten via Nepal op de hoogte zijn van het bestaan van de “*Nelen Khang*” en het overgrote deel er geregistreerd is. Overigens zijn verzoeksters verklaringen over waarom zij niet naar India is doorgereisd (gehoor 20 april 2016, p. 3-5) en waarom zij niet op audiëntie is geweest bij de dalai lama (gehoor 20 april 2016, p. 5) incoherent en legde zij slechts vage verklaringen af over haar verblijfplaats in Nepal (gehoor 20 april 2016, p. 3-5). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster bekend is met deze landen.

2.15. Uit voorgaande kan enkel afgeleid worden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet legaal uit China heeft gereisd. Dit klemte te meer nu ze ook over haar reis naar Europa onaannemelijk onwetend bleef. Zij kon slechts drie van de zeven aangedane plaatsen noemen (verklaring DVZ, punt 31; gehoor 20 april 2016, p. 5-8) en had een opvallend beperkte kennis over de inhoud van het Nepalees document waarmee zij zou gereisd hebben (gehoor 4 april 2016, p. 12-13), over Bangkok, over de Thaise munteenheid, over de wisselkoers tussen de Chinese yuan en de Thaise munteenheid (verklaring DVZ, punt 31; gehoor 20 april 2016, p. 5-6.), over haar verblijf van één nacht in Dubai (gehoor 20 april 2016, p. 7) en over het Taiwanees document waarmee zij sinds Thailand zou hebben gereisd. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“ten onrechte zomaar (wordt) uitgegaan van de feilloosheid van deze maatregelen, alsook wordt er geen rekening gehouden met het feit dat bepaalde controles zijn kunnen omzeild worden doordat verzoekster was vergezeld door een zakenman die connecties had met de politie...”*, dat verzoekster niet naar de dalai lama ging en geen details weet over de munteenheid en wisselkoersen van de Thaise munteenheid door *“de essentie van haar asiolverhaal o.a. het feit dat zij opgesloten leefde en haar alle vrijheid was ontnomen”*, benadrukt de Raad dat van verzoekster wel degelijk verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde te meer kan verwacht worden dat ze zich hiervoor telkens op een andere wijze diende op voor te bereiden. Verzoekster is bovendien niet ernstig waar niet zou kunnen verwacht worden dat een 30 jarige vrouw na drie weken verblijf in Bankok niet zou weten dat dit een (miljoenen)stad is. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het bovendien onwaarschijnlijk dat de smokkelaar haar niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. De Raad benadrukt dat niet wordt verwacht dat verzoekster alle details kan geven van haar reis, maar het geheel van haar verklaringen moet wel aannemelijk maken dat ze een dergelijke reis heeft ondernomen. Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg ondermijnen dan ook op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reis naar België. Hierdoor ontstaat dan ook het vermoeden dat verzoekster haar (legale) reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis, het ogenblik, haar woonplaats en plaats en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden.

2.16. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De aanhef van artikel 6 EVRM geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (*“Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]”*). De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt *“[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.”*; RvV 15 juni 2007, nr. 123). Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, *Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije*; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov t. Turkije*; EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk*).

2.17. Naar luidt van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”*

Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het

beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoekster in een vierde middel de schending “*van artikelen 1,3,6,8, e.a*” (sic) van het EVRM aanvoert stelt de Raad vast dat niet wordt toegelicht hoe deze artikelen -in zoverre ze al benoemd worden- door de bestreden beslissing worden geschonden. Het middel is dan ook niet ontvankelijk aangevoerd.

2.18. Bovendien oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavig beroep in volle rechtsmacht, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 3 van het EVRM stemt daarbij inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zodat wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.20. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar identiteit, nationaliteit en woonplaats of plaats van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk werd ondervraagd en op aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke woonplaats of plaats van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.22. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK